

عنوان مقاله:

ماهیت سازوکار حل و فصل اختلافات برجام

محل انتشار:

فصلنامه مطالعات حقوق عمومی، دوره 50، شماره 3 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 24

نویسندگان:

همایون حبیبی - دانشیار، گروه حقوق عمومی و بین الملل، دانشکده حقوق و علوم سیاسی، دانشگاه علامه طباطبائی، تهران، ایران

مصطفی امیری - دانشجوی دکتری حقوق بین الملل دانشکده حقوق دانشگاه آزاد اسلامی - واحد امارات متحده ی عربی

خلاصه مقاله:

با انعقاد برنامه جامع اقدام مشترک (برجام) در 14 جولای 2015، بین ایران و گروه 5+1، اختلاف هسته ای ایران بعد از نزدیک به 13 سال پایان پذیرفت. بلافاصله پس از این اتفاق، شورای امنیت قطعنامه 2231 را در تایید مفاد برجام به تصویب رساند. این سند که تمامی تحریم های شورای امنیت سازمان ملل و همچنین تحریم های چندجانبه و ملی (اتحادیه اروپا و آمریکا) مرتبط با برنامه هسته ای ایران را لغو کرده، در بندهای 36 و 37 خود، سازوکار حل و فصل اختلافات و رسیدگی به نگرانی ها و ادعای عدم پایبندی اعضا به تعهداتشان را پیش بینی کرده است. این سازوکار از جهات بسیاری، متفاوت از شیوه های سنتی حل و فصل اختلافات (حقوقی و سیاسی) بوده و به عنوان یک شیوه بدیع و ابتکاری، دارای وجوه مشابهت با آیین عدم پایبندی است. این مقاله مبتنی بر روش توصیفی - تحلیلی، ضمن اشاره اجمالی به محتوای برجام و قطعنامه 2231، به تفصیل و به دقت به تبیین ماهیت سازوکار حل و فصل اختلافات برجام می پردازد.

کلمات کلیدی:

آیین عدم پایبندی، برجام، سازوکار حل و فصل اختلاف، گروه 5+1

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1026307>

